

vi have nu en Gang det kongelige Teater og have haft det i over 100 Aar, og det er ikke let at komme bort fra den nuværende Tingenes Tilstand. Det ønsker jeg heller ikke, men jeg ønsker, at Forholdene paa det kongelige Teater maa udvikle sig saaledes, at der bliver et rimeligt Forhold mellem det Antal Aftener, hvor der skal opføres Skuespil, og det Antal, hvor der skal opføres Opera og Ballet. Men Rigsdagen blander sig ikke i dette, det er Teaterdirektionen, der skal ordne dette Forhold.

Siden vi fik det kongelige Teaters nuværende Bygning, har der fra Skuespillets Side været klaget over, at Scenerummet var for stort, og at det var til Skade for de optrædende Skuespillere ved Udøvelsen af deres Kunst. Der har i de senere Aar været nedsat et Par Teaterkommissioner, og den sidst nedsatte Kommission tilraadede, at man af Hensyn til disse Klager skulde gaa til en Ombygning af Teatrets Proscenium og Scenerum, hvorved man vilde gøre det mindre, og man tillige vilde udvide Tilskuerpladsen og give den en noget anden Form, hæve Gulvet og i det hele derved skabe bedre akustiske Forhold. En saadan Ombygning af Teatret vilde medføre en Udgift, som den Gang var beregnet til omtrent 150,000 Kr. Teatrets Bygmester, Etatsraad Dahlerup, som nu er død, var medvirkende ved Kommissionens Forhandlinger om dette Spørgsmaal, og han udarbejdede det Projekt, der omhandler dette Forhold, og Planer om en saadan Ombygning for at skaffe bedre akustiske Forhold paa den ene Side og samtidig gøre det muligt at skaffe Teatret større Indtægt, idet der ved den projekterede Ombygning skulde tilvejebringes 168 flere Pladser, end der nu er i Teatret. Denne Ombygning var tilraadet af dem, der have særlig Forstand paa disse Forhold, jeg skal f. Eks. nævne den tidligere Teaterdirektør, Etatsraad Berner, tidligere Skuespiller og Sceneinstruktør, Professor Emil Poulsen, daværende Sceneinstruktør ved Teatret, Professor Pietro Krohn, og den senere kommitterede, Etatsraad P. Hansen, alle Mænd, der ere inde i dette Forhold, og hvis Ord have Vægt desangaaende. Hverken de daværende eller senere Regninger have taget dette Forhold op til nærmere Overvejelse, i hvert Fald har der ikke foreligget Forslag fra Regningen om en saadan Ombygning af Teatrets Tilskuerplads og Scenerum, men et Mindretal i Udvalget henleder Ministerens Opmærksomhed paa dette Forhold og finder, at det er naturligt, hvis det er nødvendigt

at imødekomme Skuespillets Ønsker i saa Henseende, at gaa til en saadan eventuel Forandring i Fremtiden.

Hvad derimod Opførelsen af et nyt, mindre Teater, en Tale-scene, som det hedder, angaar, maa jeg sige, at det har glædet mig at se, at der ikke er et eneste Medlem i Udvalget, der har Mod til at stille Forslag om et saadant Teater, saa i Øjeblikket er dette Spørgsmaal ikke aktuelt, i Øjeblikket har den Sag mere akademisk end praktisk Interesse. Men jeg mener, at da Teaterledelsen har rejst Spørgsmaalet om, at Staten for sin egen Regning skal bygge og drive et Teater til foruden det, vi have, kræver det et Svar fra dette Tings Side. Jeg vil da — og jeg tror, at Flertallet her i denne Sal deler min Opfattelse — fraraade den højtærede Regering at udarbejde Planer i den Retning. Jeg mener, at man gjorde det kongelige Teater en Tjeneste, naar man skaffede Ro til Stede over dette Forhold, naar man slog den Illusion ned, som de nu gennem alt for mange Aar have indlullet sig i, at det vilde være muligt at faa Rigsdagen til at bevilge Penge, 2—3 Millioner Kr., eller hvor meget det nu bliver, til Opførelse af et nyt Teater foruden at afse Renter af de Kapitaler, der blive satte i en saadan Bygning, samt bevilge de Udgifter, der ville være forbundne med yderligere at drive et Teater foruden det, vi have.

Man siger, at det er nødvendigt for det moderne Skuespil. Jeg ved ikke rigtig, hvad man forstaar ved „det moderne Skuespil“. Det er aldrig blevet mig rigtig klart. Hvis man dermed forbinder Tanken om Skuespil, hvori der kun optræder faa Personer, og hvori der ikke er megen Handling, men kun Udveksling af Meninger og Tanker mellem de faa optrædende, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at mange ærede Medlemmer her vistnok have været Vidne til, at et saakaldt moderne Skuespil, som hedder „Skærmydsler“, af Forfatteren Gustav Wied, har været opført paa det kongelige Teater flere Gange i Løbet af Vinteren. I dette Skuespil optræder der kun 4—5 Personer, og der er ikke synderlig Handling i det. Der føres kun Samtaler, men højst interessante Samtaler mellem de agerende. Men det har vist sig, at dette lille Skuespil paa det nuværende kongelige Teater med det forholdsvise store Scenerum har kunnet opføres for fuldt Hus næsten hele Vinteren, og de fleste have sikkert med Interesse set, hvilken Kunst der er udfoldet af de optrædende baade paa Spindesiden og